

успѣшна-та борба съ александрийски-тъ и цариградски-тъ патриарси. Патриарси-тъ, като духовни лица никакъ не би устѣпили първенство-то на римския епископъ въ Вселенската Църква. Папи-тъ не били кадърни да ги убѣдятъ въ туй, защото-то и тѣ сѣ спомагали съ църковна-та история, както и папи-тъ — ако не и по-добръ. Но което е най-главно-то, тѣзи надварвания съ Источна-та Църква довеждали папата въ не добро отношение съ византийския императоръ, отъ кого-то той (папа-та) малко-много зависялъ. И така, да се сближи съ грѣцкия истокъ — значило за папа-та да се отрече отъ своя-та историческа бѣдѣшностъ. Папски-тъ интереси изисквали, щото тѣ полека и безъ никъкъвъ скандалъ да прекъснатъ сѣка връска съ Источна-та Църква и вмѣсто това да обърнатъ своето внимание къмъ северъ и къмъ западъ, дѣто можали да намѣрятъ цѣли държави и да ги освояватъ съ свое-то духовно оръжие. А духовно-то оръжие на Римъ на него време било много силно и мощно. Труда и мъчна-та работа на мисионери-тъ до сушь отговаряхъ на характера на онази епоха, въ коя-то живѣлъ и работилъ Григорий I. На него време хора-та много евтино цѣнили своя животъ по тая причина, че добръ животъ нигдѣ нѣмало, ами само едни насилия, страдания и мъки, на които необръщали внимание, нито пакъ се старали да ги отмахнатъ. Мънастири имало много, а въ тѣзи мънастири се намирали и истински калугери, които отъ все сърце и съ убѣждение прѣзирали свое-то собствено тѣло и мъчили го като сатанинско происхо-